2012-13-RE

CAUSA 2012-13-RE

Sentència del Tribunal Constitucional del 3-12-2012 relativa al recurs d'empara 2012-13-RE

Número de registre 248-2012. Recurs d'empara

Sentència del 3 de desembre del 2012

BOPA núm. 61, del 12 de desembre del 2012

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 18 de maig del 2012, per la representació processal del Sr. Jordi Molner Gonzàlez, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 22 de març del 2012 i contra l'aute del 30 d'abril del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que dicti una resolució que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la lesió del dret esmentat, que declari la nul·litat de les resolucions impugnades i que reposi a la part recurrent en la plenitud del seu dret mitjançant l'adopció de les mesures necessàries. Així mateix, d'acord amb l'article 88 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, demana la suspensió dels efectes dels autes objecte de recurs;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 15 de juny del 2012;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 7 de setembre del 2012, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2012-13-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 26 de setembre del 2012, per la representació processal del Sr. Jordi Molner Gonzàlez;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 28 de setembre del 2012, per la representació processal de la Sra. Meritxell Martí Castanyer;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pierre Subra de Bieusses;

Antecedents

Primer

El 25 d'octubre del 2011, la Secció Civil del Tribunal de Batlles va dictar una sentència mitjançant la qual estimava parcialment la demanda de divorci promoguda pel Sr. Jordi Molner Gonzàlez contra la Sra. Meritxell Martí Castanyer, declarava dissolt el matrimoni, així com la dissolució del règim econòmic matrimonial, i a més declarava que:

- la pàtria potestat estava compartida entre els progenitors respecte del seu fill,

- l'atribució de la guarda i custòdia del fill menor corresponia a la mare, com també l'ús del domicili familiar,

- no procedia cap règim de visites del menor amb caràcter obligatori, mentre no canviessin les circumstàncies actuals,

- i, el pare hauria de satisfer una pensió d'aliments pel fill per un import de 800,00 euros, amb precisió de la durada concreta en el temps i de les condicions.

Segon

La representació processal del Sr. Jordi Molner Gonzàlez va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 22 de març del 2012, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va confirmar íntegrament la sentència esmentada.

Tercer

La representació processal del Sr. Jordi Molner Gonzàlez va presentar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que la sentència del Tribunal Superior de Justícia vulnerava els seus drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Quart

El 30 d'abril del 2012, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute que desestimava aquest incident de nul·litat d'actuacions.

Cinquè

El 18 de maig del 2012, la representació processal del Sr. Jordi Molner Gonzàlez va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 22 de març del 2012 i contra l'aute del 30 d'abril del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració del dret a

la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Aquesta part considera, en efecte, que les resolucions objecte de recurs no han estat suficientment fonamentades i raonades i que no s'han pronunciat sobre diverses de les seves al·legacions: d'una banda, no s'esmenta que el contingut de l'informe de la psicòloga no s'oposa a continuar la segona fase de visites graduals entre pare i fill; d'altra banda, tampoc es pronuncia en relació amb el fet que la mare no li ha deixat exercir la seva pàtria potestat, ja que no li ha permès participar en cap de les decisions relatives al procés educatiu del fill; i, finalment, res s'ha dit sobre l'actitud d'obstaculització de l'altra part, d'ençà la separació matrimonial, de la comunicació entre pare i fill, com de la realització de l'informe psicològic; així mateix, res es menciona tampoc de la situació econòmica real del recurrent.

Seguidament, aquesta part defineix i precisa l'abast de l'article 10 de la Constitució del qual en conclou que la manca d'un pronunciament complet per part del jutge o del tribunal competent produeix una omissió contrària al contingut de l'article esmentat.

Més concretament, retreu que l'informe psicològic no s'oposa a la continuació del règim de visites gradual i que el rebuig de la figura paterna té el seu origen en l'alienació parental causada per la mare i, si no es restableix el vincle paternofilial aquesta situació no canviarà.

Detalla de quina manera l'altra part ha obstaculitzat la comunicació directa entre pare i fill, així com la realització de l'informe complementari de la psicòloga.

Pel que fa a la situació econòmica del recurrent, es precisa que els tribunals ordinaris no han tingut en compte el seu patrimoni real, el recurrent no ha millorat la seva situació econòmica, ni tampoc oculta la seva situació. Per tal com resideix a l'estranger, va precisar a la psicòloga que podia visitar el seu fill un cop al mes, i no un cop a la setmana.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que dicti una resolució que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la lesió del dret esmentat, que declari la nul·litat de les resolucions impugnades i que reposi a la part recurrent en la plenitud del seu dret mitjançant l'adopció de les mesures necessàries. Així mateix, d'acord amb l'article 88 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, demana la suspensió dels efectes de les resolucions objecte de recurs.

Sisè

El 15 de juny del 2012, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què considera que s'ha d'inadmetre a tràmit aquest recurs d'empara, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, per manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions.

Efectivament, manifesta que de les resolucions objecte de recurs es desprèn una àmplia valoració dels elements probatoris, una contesta completa i lògica a totes i cadascuna de les peticions efectuades pel recurrent, així com una aplicació motivada de l'ordenament jurídic. D'una banda, el Tribunal Superior de Justícia va considerar que de les actuacions es desprenia que la consecució de l'interès del menor passava per no establir cap règim de visites del menor a favor del seu pare, cosa que ja servia de resposta explícita a la seva al·legació de vulneració de la vida privada familiar del pare. D'altra banda, també motivava de manera clara els motius pels quals estimava correcta la decisió de la primera instància de fixar la pensió d'aliments en 800,00 euros.

Després de citar la jurisprudència del Tribunal Constitucional a aquest efecte, conclou que les resolucions impugnades han resolt globalment les peticions del recurrent, sense que sigui necessari contestar cada una de les al·legacions i arguments adduïts i afegeix que no es pot desprendre cap incongruència, ni tan sols omissiva, de la sentència objecte de recurs.

Setè

El 7 de setembre del 2012, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a les parts per tal que presentessin les seves al·legacions.

Vuitè

El 26 de setembre del 2012, la representació processal del Sr. Jordi Molner Gonzàlez va presentar un escrit d'al·legacions en què reitera substancialment les seves al·legacions i pretensions anteriors. Afegeix que una vegada conegui els arguments esgrimits per l'altra part formularà el seu escrit de conclusions preceptiu.

Novè

El 28 de setembre del 2012, la representació processal de la Sra. Meritxell Martí Castanyer va

presentar un escrit d'al·legacions mitjançant el qual reitera que, tal com va succeir en la causa 2011-37-RE, igualment iniciada pel mateix recurrent, amb gairebé arguments idèntics, allò que pretén el recurrent és reobrir una causa que ja ha estat degudament resolta per la jurisdicció ordinària.

Efectivament, els tribunals ordinaris han exposat de manera motivada i precisa quins han estat els motius que l'han dut a no fixar un règim de visites després d'haver examinat la prova pericial i l'exploració judicial del menor. L'interès superior del menor preval sobre els interessos dels progenitors, fet que el recurrent sembla no acceptar.

En definitiva, aquesta part demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara i que condemni la part recurrent a pagar les costes judicials, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador, causades en instància constitucional.

Desè

El 10 d'octubre del 2012, el Ministeri Fiscal, i, el 22 d'octubre del mateix any, la representació processal del Sr. Jordi Molner Gonzàlez i, el 12 de novembre del mateix any, la representació processal de la Sra. Meritxell Martí Castanyer van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen els arguments i les al·legacions continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

L'argumentació que fonamenta aquest recurs d'empara, tot i estar extensament desenvolupada, pot ser sintetitzada en l'al·legació següent: "s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció i al procés degut, perquè les referides resolucions judicials no han estat suficientment raonades, ni suficientment motivades perquè no s'han pronunciat sobre diverses al·legacions d'aquesta part."

Altrament dit, es retreu a la sentència del 22 de març del 2012 i a l'aute del 30 d'abril del mateix any no estar motivats de manera suficientment precisa i raonada, cosa que caracteritza la insuficiència de motivació de les raons per les quals el jutge es va pronunciar; d'altra banda, aquestes resolucions estarien viciades d'incongruència omissiva pel fet de no pronunciar-se en relació amb

totes les al·legacions del recurrent.

Segon

Abans d'entrar a examinar la primera d'aquestes dues al·legacions, s'ha de recordar, esmentant una sentència constitucional recent recaiguda en una causa en què el Sr. Jordi Molner Gonzàlez també era el recurrent i en relació amb qüestions força comparables que "Pel que fa a la possible vulneració de l'article 10 de la Constitució, hem de recordar, abans de res, que la garantía d'obtenir de la jurisdicció una resolució fonamentada en Dret suposa, segons la jurisprudència constant d'aquest Tribunal, que la resolució judicial impugnada exposi unes raons que no es puguin considerar irraonables, absurdes o arbitràries. El Tribunal Constitucional no pot anar més enllà, ja que no és una tercera instancia ordinària, ni un tribunal de cassació." (Sentència del 2 d'abril del 2012, recaiguda en la causa 2011-37-RE).

Dit això, què succeeix en aquesta causa en relació amb el greuge segons el qual les resolucions objecte de recurs no estarien suficientment raonades ni motivades?

De fet, l'examen de les dues decisions impugnades i, en particular l'examen de la sentència del 22 de març del 2012, no confirma l'afirmació del recurrent sobre aquest punt.

Mitjançant la sentència del 22 de març esmentada, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia es va pronunciar en relació amb les peticions del recurrent. En el marc del seu recurs d'apel·lació contra la decisió de la primera instància sol·licitava "la seva revocació establint el règim de visites al seu fill que proposa i fixant la pensió d'aliments que ha de pagar a favor d'ell en 400 euros mensuals."

Pel que fa al règim de visites, els motius que fonamenten la decisió adoptada estan extensament desenvolupats i argumentats de manera precisa. El Tribunal Superior de Justícia recorda exhaustivament els motius de la sentència de la Batllia, i com que els confirma, contribueix ja a aclarir el sentit de la seva pròpia decisió. Seguidament, invoca, aquí també de manera precisa, els arguments de l'exesposa del recurrent i, finalment, examina els arguments desenvolupats pel recurrent en relació amb l'article 8 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, amb una sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans i amb diverses disposicions del Conveni sobre els drets dels menors.

En tots aquests punts, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia explica de manera raonada els

motius que la duen a desestimar-los.

Pel que fa a les disposicions de l'article 8 del Conveni esmentat adduïdes pel recurrent, precisa particularment que "aquestes disposicions no poden impedir que es prengui una mesura de protecció d'un menor, malgrat aquesta pugui comportar la suspensió del dret de visita del progenitor que no conviu amb ell, sempre que aquesta decisió es consideri necessària per garantir el correcte desenvolupament físic o psicològic de l'infant d'acord amb la valoració judicial i tenint en compte els informes pericials i les circumstàncies que constin a les actuacions, com succeeix en el cas present."

Pel que fa a la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans invocada pel recurrent per recolzar la seva posició, en què s'al·lega que aquestes sentències "posen de relleu el perill d'alienació dels menors respecte dels seus progenitors si es restringeixen els drets de visita entre pares i fills", la Sala Civil objecta que "els Tribunals han d'actuar prioritàriament tenint en compte el benefici del menor i en defensa dels seus interessos i en ocasions aquests es protegeixen millor privant als progenitors del contacte físic amb els seus fills, ja sigui de forma temporal o indefinida."

Afegeix que la referència a una decisió del Tribunal Europeu dels Drets Humans del 26 de febrer del 2012 no és procedent en la mesura en què aquesta decisió tracta del cas d'un menor de curta edat que no pot manifestar un rebuig conscient i reflexiu al contacte amb el seu pare, quan en el cas del recurrent el seu fill té 16 anys, cosa que deriva cap a una situació que el Tribunal Superior de Justícia explicita clarament.

Finalment, pel que fa a la referència del Conveni sobre els drets dels menors, es destaca concretament que "la seva aplicació no pot comportar que es doni prevalença als interessos dels progenitors sobre els dels seus fills, tenint en compte, a més a més, que la resolució objecte del present recurs no limita el dret del menor a relacionar-se amb el seu pare per via telefònica o electrònica, ni tampoc personalment si així ho desitja l'E., sinó que impedeix que se'l pugui forçar a fer-ho en contra de la seva voluntat."

Per consegüent, constatem que en relació amb aquests tres punts relatius a la qüestió essencial del règim de visites, la decisió del Tribunal Superior de Justícia està substancialment motivada i res permet considerar els seus motius com a irraonables, absurds o arbitraris.

Tercer

Quant a la demanda de fixació de la pensió alimentària en 400,00 euros en lloc dels 800,00

determinats pel jutge de primera instància, el Tribunal Superior de Justícia no omet esmentar els arguments del demandant, concretament fonamentats en l'aportació dels seus butlletins de salari justificant l'import que percep en concepte d'assalariat d'una societat marroquina, en l'avaluació de les seves despeses, en l'estimació que fa dels ingressos de la seva exesposa i del saldo creditor del compte bancari d'aquesta.

Feta aquesta precisió i malgrat aquests arguments, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia "estima correcta la decisió de la Sentència d'instància, presumint que el Sr. Molner oculta els seus ingressos per no haver de fer front a les obligacions que té respecte del seu fill."

Una vegada més, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia no es limita a fer una simple afirmació. Si bé confirma la decisió de la primera instància, és per referència a una argumentació que també és substancial tenint en compte la modicitat del salari mensual declarat en comparació amb la importància de les funcions exercides (en aquesta circumstància gerent de societat); les societats comercials que continuaria posseint o administrant al Principat d'Andorra; i l'adequació, admesa pel recurrent mateix, de l'import de 800,00 euros a les necessitats del menor.

El recurrent pot, efectivament, no estar d'acord amb aquestes interpretacions que no li són favorables, tanmateix, no pot al·legar de manera vàlida que la decisió que se'n deriva no està suficientment raonada i motivada.

Així doncs, en aquest punt només es pot constatar, també, que la decisió impugnada es fonamenta en motius consistents i que res permet qualificar-los d'irraonables, d'absurds o d'arbitraris.

Quart

A més d'impugnar els motius tinguts en compte per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, el recurrent al·lega igualment que la sentència contindria una incongruència omissiva, ja que algunes de les seves al·legacions no haurien obtingut resposta.

Pretén, adés que les resolucions judicials impugnades "no s'han pronunciat sobre diverses al·legacions d'aquesta part" o sobre els "arguments d'aquesta part", adés que no s'han pronunciat "completament respecte de totes les peticions que els han estat formulades" o "en relació amb totes les pretensions."

Hi ha aquí una confusió terminològica que convé destacar.

Parlar “d’al·legacions” o “d’arguments” o parlar de “peticions” o de “pretensions” no significa parlar de la mateixa cosa.

Pel que fa a les al·legacions o als arguments, ens situem en l’àmbit dels mitjans de la demanda; tractant-se de peticions o de pretensions estem en l’àmbit de la demanda mateixa. Aquesta distinció no és negligible, ja que en funció que la incongruència omissiva sigui relativa als mitjans o a l’objecte de la demanda les seves conseqüències no seran necessàriament les mateixes.

Si en aquesta causa, el Tribunal Superior de Justícia hagués omès de pronunciar-se en relació amb alguns elements de la demanda del recurrent, s’hauria pronunciat infra petita, quan a Andorra, com en la majoria dels ordenaments jurídics comparables, el jutge que no pot pronunciar-se més enllà de les conclusions de les parts (interdicció de l’ultra petita), tampoc pot fer-ho per sota d’aquestes mateixes conclusions, és a dir, que li esta vedat pronunciar-se infra petita o, altrament dit, té l’obligació de pronunciar-se omnia petita.

En aquesta causa, l’objecte de la demanda del recurrent era doble. D’una banda, es tractava de dilucidar les modalitats del règim de visites entre el pare i el fill i, d’altra banda, de determinar l’import de la pensió alimentària a càrrec del pare. Tal com acabem de verificar, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia es va pronunciar en relació amb aquests dos punts i ho va fer fonamentant-se en motius que no són irraonables, ni absurds, ni arbitraris. Per tant, no es va pronunciar infra petita.

Si s’hagués de constatar una incongruència omissiva per part del Tribunal Superior de Justícia, només podria ser relativa a alguns dels mitjans al·legats pel recurrent. Efectivament, segons el parer del recurrent, les decisions impugnades serien incongruents pel fet que no s’haurien pronunciat en relació amb els punts següents:

- “no menciona res respecte que la psicòloga sra. Carme Ballesté no refereix en el seu dictamen una oposició a continuar la segona fase del règim de visita gradual.”

- “no diu res al respecte de que no se li ha deixat exercir al pare la pàtria potestat” i “cap cosa sobre el fet que la sra. Meritxell Marti Castanyer d’ençà de la separació matrimonial ha obstaculitzat reiteradament que el sr. Jordi Molner pogués contactar telefònicament amb el seu fill.”

- “No diu res (...) de la real situació econòmica del sr. Molner.”

Segons el parer del recurrent, el Tribunal Superior de Justícia no hauria tingut en compte tres tipus de mitjans.

En aquesta fase de l’examen del recurs d’empara, cal precisar que si bé el jutge no pot pronunciar-se infra petita, ha de pronunciar-se en relació amb tots els elements de la demanda, per contra, pel que fa als mitjans, la seva obligació no és exactament la mateixa. Com ho recorda encertadament el Ministeri Fiscal, citant una sentència constitucional del 12 d’octubre del 2009 recaiguda en la causa 2009-9-RE, tot i que “la congruència en les resolucions judicials forma part del dret a la jurisdicció (…) no és necessari donar resposta expressa i detallada a tots i cadascun dels arguments que han emprat.”

De manera més recent encara i, fent referència al recurs d’empara abans esmentat presentat per aquest mateix recurrent, on ja invocava l’absència d’un pronunciament sobre les seves al·legacions referents als obstacles reiterats que, segons el seu parer, la mare va anar oposant per tal que el pare pogués posar-se en contacte amb el seu fill, abans de concloure a l’absència d’una incongruència omissiva, el Tribunal Constitucional va destacar que “una vegada que s’accepta una via argumental, el rebuig dels arguments contraris pot ser explícit però també implícit o tàcit, sempre que s’entengui bé la fonamentació del dispositiu.”

En aquesta causa, de la lectura de les resolucions objecte de recurs es desprèn que la fonamentació del dispositiu s’entén perfectament.

Cinquè

Pel que fa al règim de visites, és de manera molt explícita que aquestes resolucions, concretament, la sentència del 22 de març del 2012, exposen que la sentència de la primera instància “fonamenta la decisió de no establir cap règim de visites de l’E. a favor del seu pare en el resultat dels informes elaborats per la psicòloga clínica Sra. Carme Ballesté (…) i en les manifestacions d’aquest en l’acte d’exploració judicial”.

De fet, la importància i la precisió de les referències al contingut de l’informe de la psicòloga manifesten, de manera evident, que han estat tinguts en compte de manera exhaustiva i que l’absència d’oposició explícita a la continuació de la segona fase del règim de visites no ha estat omesa pel Tribunal Superior de Justícia. És, per tant, certament en ple coneixement de causa que

els jutges van considerar que no es podia estimar la demanda del pare en aquest punt. Tant més que a Andorra com en altres llocs, el jutge no està vinculat pels resultats d'un peritatge.

Sisè

Tractant-se dels obstacles que la mare hauria establert davant de l'exercici de la pàtria potestat del pare i de la possibilitat pel pare d'entrar en contacte telefònic amb el seu fill, hem de constatar que aquests punts no són aliens a les preocupacions dels magistrats. Per exemple, quan es diu que "en el cas present l'E. té 16 anys en aquest moment, de tal manera que, per un cantó, difícilment es pot establir un règim progressiu de contactes entre pare i fill que permeti reconduir la relació que existeix entre ells abans el menor no arribi a la majoria d'edat, ni el Sr. Molner pot incidir decisivament en un procés educatiu que pràcticament ja està consolidat i en el qual, pel que sembla, el seu pare hi ha participat molt poc des del moment en que els seus progenitors es van separar i, per un altre, la seva decisió de no mantenir contactes presencials amb el seu pare s'ha de considerar fruit d'una reflexió i una maduresa que a la seva edat s'han de presumir."

Mitjançant aquestes consideracions, el Tribunal Superior de Justícia manifesta que, abstracció feta dels obstacles imputables a l'actitud de la mare, un cert nombre de raons són suficients per explicar l'absència de l'exercici efectiu de la pàtria potestat o l'absència de contacte amb el fill.

Una vegada més, es pot comprendre que aquesta manera de veure no satisfaci el recurrent, però no per això es pot considerar que es tradueixi per part del Tribunal Superior de Justícia en una negligència, en relació amb les seves al·legacions, generadora d'un vici d'incongruència omissiva.

Setè

Pel que fa finalment, a la incongruència omissiva en relació amb la situació econòmica real del recurrent, aquesta és si més no sorprenent en la mesura en què la sentència del 22 de març del 2012 consagra dues pàgines a explicar per què "Malgrat els arguments del recurrent, aquesta Sala estima correcta la decisió de la Sentència d'instància, presumint que el Sr. Molner oculta els seus ingressos per no haver de fer front a les obligacions que té respecte del seu fill."

En conseqüència, si bé el recurrent pot de tota bona fe no estar convençut pels arguments oposats pel jutge a les seves pròpies al·legacions sobre la situació de les seves empreses i l'absència dels ingressos que se'n derivarien, no pot en canvi adduir vàlidament que sobre aquests punts les decisions impugnades estarien viciades d'una incongruència omissiva.

En definitiva, cap dels mitjans invocats pel recurrent per fonamentar el seu recurs d'empara pot ser estimat, tant pel que fa a la motivació de les decisions objecte de recurs com pel que fa als pretesos vicis d'incongruència omissiva al·legats.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar l'empara sol·licitada per la representació processal del Sr. Jordi Molner Gonzàlez contra la sentència del 22 de març del 2012 i contra l'aute del 30 d'abril del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

D'acord amb l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, es condemna el recurrent al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr.

Jordi Molner Gonzàlez, a la representació processal de la Sra. Meritxell Martí Castanyer, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 3 de desembre del 2012.

Juan A. Ortega Díaz-AmbronaLaurence Burgorgue-Larsen

President

Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer

Pierre Subra de Bieusses

Magistrat

Magistrat